587
ბიბლიოთეკა

№ 5 მარტი

1832 წელსა.

სალიტერატურო ნაწილი

ტფილისის უწყებანი

ელენა.

ანეკდოტი ათრჯამეტისა ჩაუქუნოჲსა.

(დასრულება.)

ამბავი უბედურისა ელენასი განვრცელდა ყოველგან. ამირან-მაცა სცნა ესე, რომელსაცა პირველად არ ერწმუნა იგი. გარნა მერწმუნებული და მეწუხებული მივიდა საპყრობილესთან და ჰსთხოვა ნებართვა მეუღლისა თანა ნახვისა. ქალი იგი უჩვენეს მას. დროსა ნახვისასა ესოდენ საყვარელისა მისისა, რომელიცა იყო სახით შეცვლილი და ფერმკრთალი, ამირანი შეიქმნა მსგავსი უგონულისა და ყოველსა სხეულსა მისსა დაუარა ციების თრთოლამან. შემდგომ მოვიდა რა ამირან გონზედ, მოინდომა, რათა მივიდეს ელენასთან ახლო. ხოლო ელენამან ჰმაჰყუ., ნუ მოხვალ! ნუ

მოხვალ ახლო! ესე არა არს ელენა, ესე არა არს შენი უწყნარესი მეუღლე, შენი საყვარელი: ესე არს მკვლელი ძისა შენისა! ილოცულე უბედურისათვის, რომელიცა ღირს არს სიკვდილისა. ილოცულე, რათა მცა სასჯელმან ჩემმან არა წარსწყმიდოს სული შენი! ...

ძლიერ გასაგონად კვალადცა ჰსთქუა მან:.. მართლად მე ღირსი ვარ სარცხვინელისა ამის სიკვდილისა. ყოველთამიერ შესაძულებელ ვარ მე. საფლავი ჩემი უნდა იყოს წყეული და გინებული... გარნა ამირან! მომიტევე.. ოჰ!... შენ გამოხვედი კარსა შემო-დგომა მოხვევისა ჩემისა და მე შემომეძმა კაცი შენი და მამისა ჩემისა. ყვირილი და ზარი, თოფისა მოგუნა, რომელმან განახუელი მოკ-ლულისა, თვალნი ჩემნი დაბნელებულ არიან. ....

მე მეკარგვის განსჯა.... ღმერთო! ღმერთო დიდო!.. მე არა მა-ლმიძს შევასრულო.... შენ იცი, რომელ ერთის დღის სიცო-ცხლისათვის შვილისა ჩემისა მივსცემდი ათასს სიცოცხლეს!.. ამირან! ოდესმე სათნოებანიცა ჩემნი შეგიწყალებიან.... ბოროტმოქმედება უნდა დაისაჯოს... ამათ სიტყუათა თანა თუა-ლთაგან გარდმოსდიოდა ცრემლნი და არღა შეეძლო უმეტეს ატყვი-ნა ამირანის მეუფებისა, მან ჰსთხოვა, რათა მიაქციონ თჳთ საპყრობილესავე შინა.

‡; ამას შორის სათნოებასა ზედა, ბრალეულსა ზედა გარდახდო-მასა შინა, უკეთუ ესე იწოდების გარდახდომად, სამართალი იწა-

ვენმიერ დათხეულარიან· ნუ ჰკიტირთ სიკვდილისა ჩემისა: სიცო-
ცხლე იყო უფრო ღირსი მწუხარებისა. ბრალეული ქვეყანასა
ზედა, წარყვნილებანი უბრალოთა შინა, სადაცა ვჰპოვებ გა-
ნსვენებასა და მივლევ წიაღთა შინა შემოქმედისა ჩემისათა
მშვიდობასა, რომელიცა ვერ ვიხილე კაცთა შორის."

ესრეთ ეტყოდა უბედური ელენა, რომელიცა განქრა და პირ-
სა ზედა მკუირიერებისასა გამოჩნდა სასიკვდილო ფერი, გრძნო-
ბანი ძლიერისა ენებისანი განცხადნენ. ბრძოლასა შინა გულ-
სასა ბუნებისათანა რუყემსცემდა მას უბინდო სული, მოზიდ-
ებული წარდგომად წინაშე ღვთისა. ხსენი ყოველთა კაცთობნი,
რომელნიცა უმზერდნენ, აღვილოყვნენ ცრემლთა მიერ. რომელნ-
ივ ოხრვიდენ, ზოგნი ცდილობდენ თავის ოკსისა შეწირვასა,
ნაცვლად მისსა. ყოველნივე ჰლოცვიდნენ სიფიცხესა ზედა
მამისასა, მნებებელისა აღკრძალად ბუნებისა, რომლისაცა არვინ-
შემძლებელარს წინააღმდეგობად ჰსურდათ, რათა ბოროტმომთხ-
ვეული ქალი გამოეყვანათ სასჯელის ადგილიდგან და წინა-
შე უწყემოხსა მამისა მიეყვანათ, რომელიცა უკვე შენან-
ებულ უოფდა, გარნა ყოველნივე ამაოდ მეცადინობდნენ...

ერი აყვედრიდა მსაჯულთა რომელთაცა განჩინებულ ჰყვეს
სიკვდილი უბრალოებისა მის, რომელიცა ღირსიუფრუმეტეს სხვა-

თა მილევად ბედნიერებისა; იგი ჰკრთვნოდა შეუწყ ლებელსა სჯულისა ზედა, რომლისაგამოცა ელენა მიეცა საუბედუროსა მსხვერპლსა წარწყმედისასა, ნაცვლად დასჯისა ერთისა მხოლოდ ავაზაკთა და სულის მხრჩელთა, მსხვერპლსა, სული რომლისაცა, თჳთ გარდამდომელსა მისსა დამთა უბიწოდ და რომელიცა შეიქმნა ბრალეულად მხოლოდ დროსა განსჯის დაკარგვისასა; რომელმანცა თჳთ თავსა თჳსსა დასდვა ბრალი და რომელისათჳსცა უწყებლიეთი გარდასვლა ესე იყო ათასჯერ უფრო შესაძრწუნებელ, ვიდრე სიკვდილი, რომელიცა მოელოდა მას. ამაონი სარჩიელნი . . . უსარგებლონი გლოვანი . . წამი სამსჯავრო მოახლოვდა: ერთს წამს თავი ელენასი მოჰმორდა მკჳდნიერსა სხეულსა მისსა — მან მიიღო სასჯელი, ვითარცა ნებითმან გარდამხდომელმან, ვითარცა სჯულისა გარდამხდომელმან.

ხ ა მ ი ი ნ დ ი ს ხ უ რ მ ა .

ვარა იცირა ზღაპარი, ჰკითხა ერთხელ ხალიფა მამუნიანს ხოჯების უფროსს, მეზრუფსა, მოწყენილი ვარ და